

arī jaunākā laikā bija iespiesti latgaliešu žurnālā „Zidūnis“. Tur izskan sāpes, skumjas, tāļa atbalss varbūt no Koļcova, varbūt arī no Nekrasova. Mākslas vērtības šiem gabaliņiem maz.

Bet ar to nav teikts, ka Miglinieks arī kā dzejnieks jau būtu pilnīgi pazīstams un novērtēts. Varētu domāt, ka atradīsies vēl viens otrs Miglinieka rokraksts, resp. viņa darbu noraksts. Tikai tagad vēl sākas kaut cik apzinīgāka Latgales atmodas sākuma pētīšana. Šur tur atrodas līdz šim nepazīstami rokraksti. Arī manās rokās atrodas dzeju burtnīca, kas rakstīta (kā redzams no vienas atzīmes) Miglinieka dzimtenē — Rogovkas draudzē. Šīs dzejas rakstītas latgaliešu izloksnē, laiks — astoņdesmitie gadi. Daži izteikuši domas, ka tie varētu būt Miglinieka darbi, tikai svešas rokas pārrakstīti. — Cerēsim, ka ar laiku izdosies Miglinieka darbību noskaidrot plašāk un ticamāk.

A. G.

Profesora Dr. med. M. Zīles jubileja. Šā gada 29. janvārī atskatījās uz 70 mūža gadiem viens no mūsu izciliem zinātniekiem — profesors Dr. med. Mārtiņš Zīle. Z. dzimis 1863. g. 29. janvārī Alojā, mācījies Valkas draudzes un apriņķa skolā un no 1878.—1882. g. Tērbatas valsts ģimnazijā, pēc kuŗas beigšanas kādu laiku strādājis kā mājskolotājs Krimā. 1883. gadā iestājies Tērbatas universitātes medicīnas fakultātē, ko beidzis 1888. g., pēc kam strādājis klīnikās Vīnē un Berlīnē. 1889. g. Tērbatā ieguvis medicīnas doktora gradu (ar disertāciju „Zur Statistik der Rectumcarcinome“), pēc tam strādājis Pēterpilī bērnu slimnīcā, no 1899.—1892. g. nodevies ārsta praksei Vilandē un vēlāk Maskavā, bet plaušu kaites dēļ bijis spiests doties uz dienvidiem, Jaltu, kur nodzīvojis līdz 1896. g. No 1896.—1897. g. Z. bijis kara ārsts Sevastopolē, no 1899.—1903. g. prozektors Odesas evaņģeliskā hospitālī, no 1905.—1918. g. privātdocents Odesas medicīnas fakultātes fizioloģijas institūtā, no 1914.—1918. g. ieņēmis farmakoloģijas katedru Odesas augstākos sieviešu medicīnasursos, no 1918. g. docents un vispārējās terapijas katedras vadītājs Odesas medicīnas fakultātē, 1920. g. ievēlēts par profesoru un diagnōstiskās klīnikas vadītāju. 1921. g. Zīli ievēl par Latvijas universitātes medicīnas fakultātes profesoru iekšējās slimībās, un no 1922. g. līdz šim laikam viņš vada Latvijas universitātes terapeutisko klīniku, kuŗas izveidošanā viņam lieli nopelni. No 1923.—1925. g. Z. ir medicīnas fakultātes dekāns, 1927. un 1928. g. Latvijas universitātes rektors. 1927. g. ievēlēts par Upsalas universitātes medicīnas fakultātes Dr. med. honoris causa, 1928. g. aicināts noturēt priekšlasījumus Karajauču universitātē, 1931. g. — I starptautiskās reliģijas un psiholoģijas kongresā Vīnē. 1930.

gadā Z. sasauca Rīgā pirmo kongresu medicīniskās sintezes veicināšanai, 1932. g. — otru šādu plašāku kongresu Marienbadē. Z. publicējis ar 40 zinātnisku darbu (sk. darbu sarakstu jubilāram veltītā Latvijas ārstu žurnāla 1. nr. 1933). Viņa daudzpusīgā personībā apvienots savas nozares izcilis speciālists ar domātāju-filozofu, kas pētījot eksakti galīgo mēģina tuvoties arī bezgalīgā izpratnei. (Sk. darbu „Kauzalitāte un finalitāte zinātnē un dzīvē. Akadēmiskā rektora runa Latvijas universitātes gada aktā 28. septembrī 1927. g.“; sal. arī IMM-ā 1924. g. II, 449 u. t. iespiesto rakstu „Par miršanas un nemirstības problēmiem no ārsta viedokļa.“) Savos audzēkņos Z. cenšas izveidot pareizu uzskatu par slimību un slimnieku un pieradināt viņus pie sintetiskas domu gaitas, uzsvērdams korrelāciju patoloģijas nepieciešamību pareizā ārstnieciskā domāšanā. Šis sintetiskais domu virziens raksturīgs Zilem arī viņa ikdienas darbā, lekcijās un pieejā katram atsevišķam pacientam un cilvēkam. Ziles zinātniskie darbi modinājuši dzīvu interesi arī ārpus Latvijas robežām, un starptautiskos kongresos viņa izteiktie uzskati guvuši ļoti atzinīgu novērtējumu izcilāko ārzemju medicīnas pārstāvju aprindās. Novēlam cienījamam zinātniekam vēl daudz raženu panākumu, strādājot Latvijas jauno ārstu un medicīnas zinātnes labā.

A. D.

Prof. Arnolda Spekes lekcijas Parīzē un Strasburgā. Uzturēdamies zinātniskā komandējumā ārzemēs, Latvijas universitātes profesors A. Speke š. g. 19. un 21. janvārī Parīzes universitātē — Sorbonnā, auditorijā, ko sauc par Mišlē amfiteātri, jo tur priekš 80 gadiem noturējis savus priekšlasījumus slavenais franču vēsturnieks Mišlē (Michelet), nolasīja divas lekcijas ar nosaukumiem: „Vispārīgs pārskats par latviešu tautas vēsturi“ un „Humānistu kustība Livonijā“. Tas ir pirmais gadījums, kad Parīzes universitātē ex cathedra runā latviešu zinātnieks, un tas ir liels gods visai mūsu tautai, sevišķi latviešu zinātnē un viņas svētuma glabātājai — mūsu Latvijas universitātei. Pazīdama prof. Spekes līdzšinējo dzienu sasniegumu pilno zinātnisko darbību, Parīzes universitāte viņam parādījusi kā ārzemniekam lielu godu, nesen piešķirdama oficiālo franču akadēmisko „agrée“ titulu, un tādēļ oficiālajās afišās prof. Speke figūrēja kā „Professeur à l'Université de Riga, Agrée à l'Université de Paris“. Pirmajā lekcijā prof. Speke tēloja mūsu dzimtenes kā civilizācijas robežvalsts likteni, kas bijis grūts un neželīgs, nacionālā ziņā stipri sarežģīts. Skicējis drusku mūsu aizvēsturi, lektors pakavējās pie XIII g. s. mūsu vēsturē un it sevišķi pie notikumiem bagātā un savās pārgrozībās visai sarežģītā XVI g. s. Ja tomēr visiem uzbrucējiem nav izde-